

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 17.

Anden Sessjon.

14de Møde.

Tirsdagen den 29de October.

(Fortfat).

Kirck: Den høitærede Indenrigsminister ansførte før, at det, som Ingen tilhører, tilhører Kongen, og at det saaledes i sin Tid var gaaet med Bildtet, som ikke kunde siges at tilhøre Rogen, førend det var fældet, og at der for Jagten tilhørte Kongen. Flere af de Gnevolds herskere, Danmark har havt, have bortgivet endeel af denne Jagt til begunstigede Mænd, som foruden Jagten vel endog erholdt hele Stykker af Landet, som foruden Jorden og Jagten erholdt tillige — jeg tør vel sige det — endeel af Fæstehønderne med; thi i den Tid betrægteses Bønderne vel ikke stort bedre end Dyrene i Baasene. Den Jagt, der saaledes bortgaves, var altsaa en kongelig Gave, som de Vedkommende endnu ere i Besiddelse af. Det holde man vel for Die, ligesom jeg vel ogsaa tør mene, at man maa see hen til, at den Gang, da Kongen forlehnede eller bortgav Jagtretten til flere begunstigede Personer, da laa Landet i en næsten aldeles vild Tilstand; der var hele Strækninger, der laae uopdyrkede, og, som den høitærede Indenrigsminister meget rigtig ansførte, da kunde Bildtingen Skade gjøre. Nu spørge man: hvorledes seer det ud fortiden? Nu er denne Gæde forvandlet til en prægtig Gave; Bønderne have opdyrket den for Herremændene. Nu er det Spørgsmaal: hvorledes skulle de skjøne Frugter, der vore i denne Gave, beskyttes? hvorledes skal Bonden kunne beskytte sine Dyr mod Rovfugle og andre Rovdyr? Gvergang det Spørgsmaal om Jagtrettens Afsløsning er bragt paa Bane, har der altid reist sig en heftig Discussion, og hvorfra har den krevet sig? Alene deraf, at man har villet hævde denne

saakaldte Rettighed, der vel ikke har været andet end en Gave for et vist Tidsrum, indtil Jorden var saa opdyrket, at den maatte falde bort af sig selv, paa Grund af dens Skadelighed for Agerbruget. Dersom een af vore afdøde Konger var foregaaet Godseierne med et godt Exempel og havde sagt: „Jagten skal være fri paa alle de Strøg, hvor jeg har Ret til at skyde; den Jorndielse, den skal være fri; følger I Andre, mine Undersaatter! dette Exempel; Landets Agerdyrking og bedre Tilstand kræver nu, at vi Alle skulle lægge Bind paa at holde denne Gave i god Orden og Stand“ — da vilde denne Sag aldrig have forvoldt saamegen Discussion og aldrig have mødt saamegen Modstand, da vilde man aldrig have hørt, at Jagtretten var at henregne til Egenomsrettighederne, som der jo her er saamegen Tvivl om i dette Dieblik, og hvorfor man vil, at den skal afsløses med Penge, for at man kan faae denne Gave tilbage. Det er altsaa efter min Formening det, som det ærede Medlem af Comitteen, der er i Minoriteten, har indstillet, der er stemmende med det, jeg kunde ønske at faae gennemført.

Dersom saaledes, som af den ærede Landstingsmand, der sidder foran mig (Nyholm) blev ansført, enten af den høitærede Indenrigsminister eller maafee af Comitteen — muligens det ikke var den rette Form at gaae frem paa, det veed jeg ikke — dersom Hans Majestæt, vor høitindede Konge, blev gjort opmærksom paa, at det vilde virke høist gavnligt overalt, naar Jagten gaves fri paa de bare Marker, der ligge op til de Skove, hvor Jagten egentlig af Gam benytttes, dersom Sagen var bleven foredraget Gam saaledes, istedetfor at gaae igjennem Jagtbetjentene, som vistnok maae antages, hvad ogsaa er ofte nok bekræftet, at holde meget paa, at Jagten skal conserveres,